

Na diplomové práci Jany Světlíkové oceňuji její promyšlenou a přehledně prezentovanou strukturu, včetně pregnantní formulace výzkumných otázek. Ke cti jí slouží také to, že tuto v úvodu deklarovanou strukturu v průběhu práce neopouští a celý výklad je veden směrem vytyčeným v úvodu práce. Tuto zdánlivou samozřejmost často ve studentských pracích postrádáme, proto je její dodržení hodno ocenění.

Zvolené téma není zcela nové, jak o tom svědčí stávající odborná literatura. Autorčin přínos ke studiu tohoto tématu spatřuji v tom, že po bok autorů hojně interpretovaných (a dalo by se říci, že až kultovních) zařadila zapomenutého, avšak dobově hojně čteného J. Hlouchu, čímž zvolenému vzorku dodala na rozmanitosti.

V dominantní interpretační části práce autorka osvědčila schopnost jemné práce s textem. Výtečně zná odbornou literaturu, avšak o vybraných dílech uvažuje samostatně. Závěry z textových analýz činí uvážlivě, někdy i v polemice s odbornou literaturou. Její odstínění rozdílů mezi Karáskem a Zeyerem je velmi zdařilé.

K analýze Zeyerových próz mám jednu připomínku, týkající se jejich směrového zařazení.

Vzhledem k tomu, že tato problematika nestojí v centru autorčiny pozornosti, není tato připomínka zásadní, přesto ji nepovažuji za zcela marginální. V souvislosti se Zeyerem hovoří autorka o secesi, což jistě není zcela od věci. Přesto se domnívám, že pro Zeyerovy dálněvýchodní prózy je přílehavější přiřazení k parnasismu. Řada rysů, jež autorka při analýze Zeyerových děl uvádí, je pro parnasismus přímo typická (např. sklon k stereotypnosti v užívání dekorativních rekvizit, o němž se autorka zmiňuje na s. 17). Chci se proto autorky zeptat, zda by se podle ní dalo u Zeyera o této směrové alternativě uvažovat.

Práce Jany Světlíkové je alespoň pro mne cenná ještě z jednoho hlediska, byť se mu autorka programově nevěnovala. Zařazení J. Hlouchy vedle Zeyera a Karáska přináší zajímavý materiál pro výzkum vertikálního členění literatury. Autorka správně konstatuje funkční a hodnotovou odlišnost Hlouchových prací, jeho pozici ve vertikálním modelu literatury však blíže nespécifikuje.– nebylo to ostatně cílem její práce. Správně konstatuje souvislost jeho zápletek s praxí červené knihovny, což by jej situovalo do roviny nízké (jinou terminologií řečeno do oblasti populární literatury). Nicméně jinými rysy (především přítomností obšírných poučných partií) se z této roviny vymyká. Není tedy vyloučeno, že by Hlouchovy práce bylo možno situovat do dosud nejméně probádané roviny střední.

Závěr: Diplomovou práci Jany Světlíkové považuji za velmi zdařilou. Plně ji doporučuji k obhajobě.